

Kristova cesta je tou nejlepší

Hošťálková 9. 1. 2022

Písně: 213, 375, 604, 684, 582

Čtení z Písma: Amos 8, 4 - 14; ev. Janovo 6, 27 - 35

Text kázání: Amos 8, 11

Milí bratři a sestry,

zdá se, že na světě dnes probíhá jeden velký experiment. Zkouší se, jestli se člověk může obejít bez Boha, jestli bez něj může docela dobře existovat. V různých podobách se tento pokus uskutečňuje snad všude na světě. Vliv náboženství na člověka se umenšuje, Bůh se z lidského vědomí vytrácí. Chrámy se stávají spíše předmětem umělecké úcty než potřeby víry. Lidí, kteří se nějakým způsobem účastní náboženského života ubývá. Roste počet lidí lhostejných i nepřátelských vůči církvím i tomu, co se pokouší tomuto světu sdělovat. Snad ještě všude ono „odnáboženštění“ ve stejné míře do života neproniklo, ale všude zřetelně zvedá hlavu, drolí a rozleptává to, co kdysi bylo základem života, na čem spočívala lidská morálka i zákonodárství. A tak mnozí dnes mají za to, že s náboženstvím je konec, že dříve nebo později člověk Boha a víru v něj potřebovat nebude.

Co je vlastně důvodem takového lidského pohybu pryč od víry, od Boha? Dnešnímu člověku se prostě stalo problémem věřit. Počítá jen s tím, co může vidět, na co si může sáhnout, o čem se může přesvědčit a co může rozumově zdůvodnit. Myšlení víry se stává dnešnímu člověku nepřijatelné, protože nevychází z viditelné skutečnosti, ale počítá s věcmi, které se nedají prověřit a přezkoumat rozumem. Myslím, že to je tím největším důvodem, proč se člověk víry vzdává a přestává s Bohem ve svém životě počítat. Není to jen proto, že by zklamaly církve, že se nedovedly zastat sociálně ukřivděných, že nedovedly nic udělat proti válkám, že se namnoze staly brzdou vědeckého pokroku. To všechno spolupůsobilo, ale hlavní důvod je v lidském rozumu, který člověku podsouvá, že Boha není. Nějak taková je skutečnost dnešního člověka a nemá smysl si ji zastírat. Všem nám je to zřejmé, můžeme se o tom přesvědčovat na každém kroku. Lidé se dnes pokouší žít, jakoby Boha nebylo, tedy bez Boha na světě.

Ale prorok Amos viděl něco i z našich dnů, když říkal: „**Hle, přichází dny, praví Panovník Hospodin, kdy na zem pošlu hlad - ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení Hospodinových slov**“. Ten náš pokus tedy není pokusem novým, i když možná největším. Obyčejně se tomuto „hladu“, o kterém mluví prorok rozumí tak, že je obrazem lidské touhy po Bohu a slyšení jeho slova. Ale může to být i tak, že je tu vykreslen obraz života bez Boha, tedy obraz velkého nedostatku. Prorok tu vlastně říká, že přijde doba, kdy lidé budou trpět nedostatkem něčeho, co jim ani jako nedostatek nebude připadat, protože budou žít v dostatku. Budou se moci dosyta najíst a napít, bude dost pro každého, o všechny lidské potřeby bude dobře postaráno.

A přece to budou dny velmi zvláštní. Jakoby v nich přestal Bůh existovat. Bůh lidem přestane mluvit do jejich věcí. Ti si budou stavět svůj ráj na zemi na základě

vlastních představ, na základě dostatku a hmotného blahobytu, tak jak jim k tomu bude ukazovat jejich rozum. Cítíme, že je to dost příznačné a typické pro naše dnešní dny, pro život i smýšlení dnešního člověka: *„Vysoká životní úroveň to se přece rovná lidskému štěstí! Tvoří se zde tedy lidské společenství, kterému jsou dány všechny předpoklady, aby v něm každý žil slušně a řádně. K čemu by ještě člověk potřeboval Boha?!“*

A to, že Bůh přestal k dnešnímu člověku mluvit? Myslím, že si to dnes v církvi hodně uvědomujeme a nevíme, jak se k tomu postavit. Hlas církve přestal pro člověka něco znamenat, nevidí v něm slovo, které má Pán Bůh právě pro něj. Její zvěstování člověka nezasahuje na pravém místě, nedovede jím otrást, nedovede jím pohnout ke změně života, ve skutečnosti mu nic neříká.

Ale i řeč Bible jakoby přestala být Božím oslovením. Když ji lidé poslouchají, tento Boží hlas v ní neslyší, nezajímá je to, nic z toho nemají. Pán Bůh sám se jakoby rozhodl pro mlčení. Jakoby on sám chtěl být v našich dnech tak, jako by nebyl. On sám nám ve své velkorysosti jakoby nabízí možnost, abychom se přesvědčili o tom, jak je na světě bez něj. Potřebujeme to sami poznat a na vlastní kůži zakusit. Možná je to příliš odvážné slovo, ale zdá se, jakoby přes všechno mluvení církve o Bohu, On sám mlčí, protože mlčet chce, protože se rozhodl být, jakoby nebyl. Je v tom dokonce i kus osvobozující moci pro nás, kdy si smíme uvědomit, že zvěstování evangelia a jeho slyšení není jen naší lidskou záležitostí, a že Pán Bůh je i nad našimi dny, třebaže se nám lidem zdá, jakoby ani nebyl.

To ale neznamená, že bychom měli zůstat lhostejní a přijímali tuto situaci trpně, že bychom neměli hledět dále než jen k tomu, že to tak tedy Bůh chce, a že On je nakonec i za lidskou bezbožností. Prorok nenechává nikoho na pochybách, jak tento experiment dopadne, nijak nezastírá, že chtít žít bez Boha, bez naslouchání Božímu slovu a bez jeho poslušnosti, je podstatný nedostatek. Když chybí Boží slovo a jeho působení na člověka, dotýká se to lidské existence stejně, jako kdyby chyběl chléb a voda. To musí nutně vést k vykojení života, jeho obsahu, k porušení lidských vztahů. Tam, kde se lidem stane Bůh problémem, stane se jim problémem zároveň člověk a život sám.

Dříve nebo později si lidé začnou uvědomovat, že jim něco podstatného chybí, poznají, že k lidskému štěstí a plnosti života nestačí jen chléb a nápoj, že lidský život pramení a je vyživován ještě z něčeho jiného. Ježíš říká: **„Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“** (Mt 4,4). Marně budou lidé hledat nějakou náhradu za Boha, marně budou hledat Boha cestou svého rozumu: **„od moře k moři se budou plahočit a od severu bloudit na východ, aby hledali Hospodinovo slovo, ale nenajdou“**. Až vykoná své dílo hlad, přijde ke slovu i opravdová touha po životě krásnějším, po životě, který má své zakotvení v Bohu.

A prorok se zmiňuje ještě o jedné věci. Ovoce života bez Boha nejtěživěji dopadne na lidi mladé: **„V ten čas budou omdlávat žízni krásné panny i statní mladíci“**. Ti staří jakoby přece jen nemohli představu Boha ze svého života beze zbytku vymazat, ale na mladé generaci se život bez Boha projeví ve vší své prázdnotě a scestí života. Za časů proroka Amose měli mladí lidé svou modlu, která se stala předmětem jejich zájmu. Snad to bylo zlaté tele ztělesňující kult síly, věčného mládí a nevázaného života, kult zlata a hmotného majetku.

Pán Bůh nám dnes, skrze mladé lidi, nastavuje tvář života, ze které jsme nejistí a ptáme se, co je člověku ještě svaté, co je ochoten respektovat a čím dobrým se

nechat určovat? Vina je na starých i mladých. Ale na mladých jsou již důsledky života bez Boha znásobeny. S bolestí člověk slyší prorokovo: „**padnou a již nepovstanou**“. Takovýto život, život bez Boha, předznamenává člověka jen k pádu.

Vypadá to tedy tak, jakoby pro člověka už nebylo žádné naděje. Cesta víry se nám stala neschůdnou, největší překážka na cestě k Bohu je uložena v našem rozumu. Bůh se nám stal pouze předmětem našeho rozumu. Se svým rozumem nejsme schopni stát ani před krásou obrazu, nevystačíme s ním ani když nasloucháme tónům melodie. Jak by mohl být Bůh pouze věcí našeho názoru a rozumového uvažování. Tak jako nevíme, kde má počátek krása nebo oslovující hudba, tak našemu rozumu zůstává skrytý také ten, který se k naslouchajícímu sklání a mluví k němu jako ten, kterého nazýváme „Bohem“. Mluví do našeho života a otevírá nám netušené možnosti a perspektivy.

Naše naděje je v tom, že Bůh přistoupil od slova k činu, že za námi přišel a přichází v Ježíši Kristu. Ten prostý Ježíš, „*na kterém nebylo nic, tak že po něm lidé nedychtili*“, to je náš Bůh. V něm se Bůh staví před člověka a říká: „*Pojď za mnou - buď jako já, žij jako já, doufej jako já. Můžeš plně důvěřovat tomu, že tě povedu od zlého k dobrému*“. V důvěře, že Kristova cesta je tou nejlepší je vlastně všechno tajemství víry. V tomto věčném přístupu Krista k člověku je příslib i pro naše dny, které nepoznamenává fyzický hlad ani žízeň, ale hlad po slyšení slova Božího. Marné je hledání něčeho skutečně krásného bez Boha, vždyť „**beze mne nedokážete nic**“ (J 15,5), říká Ježíš.

Dnešní neděle je církví pojmenovaná neděle „Zjevení Páně“ - Kristus se dává člověku poznat. To jedno naléhavě potřebujeme: Kristus se nám má stát nejen předmětem spekulací a úvah, ale docela obyčejným každodenním chlebem a vodou života, aby tento Ježíš byl na tomto světě „*Bohem s námi*“. Bez něj to nepůjde, On je tím nepostradatelným. Dej Pán, aby nikomu nebylo zatěžko v Boha věřit - zkus se po něm skutečně ptát, zkus mu důvěřovat, zkus jej následovat. Vždyť On ti dá neskonale víc, než co můžeš vydobýt vlastníma rukama. Jen On může nakonec povědět: „**Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit**“.

Amen.